

HOOFDSTUK 1

Afschuwelijke dagen

De koffie smaakt bitter.

Hilde pakt nog een zakje suiker en strooit het gedachteloos in de donkere vloeistof. De volgende slok smaakt nog steeds bitter. Een beetje geërgerd kijkt ze om zich heen. Voor velen in dit gezelschap lijkt het verdriet van daarnet alweer verleden tijd. Er wordt gelachen en gezellig gepraat. Hier en daar wordt gehuild, dat ziet ze nu toch ook. Iemand houdt haar een schaal met broodjes voor, maar ze weigert. Hoe kan ze nu eten?

Robert is dood.

Robert, de jongen met wie ze opgroeide. Robert, die na al die jaren weer haar lieve vriend was... die vrijbouter, de losbol... Robert is niet meer. De crematieplechtigheid is zojuist geweest. Ze hebben hem moeten laten gaan.

Al hadden ze nog maar een paar maanden hernieuwd contact, het zijn wel maanden geweest om nooit meer te vergeten. Ze zal de vertrouwde online-gesprekken zo missen, al waren het er niet zoveel. Via WhatsApp hadden ze zo nu en dan contact, meestal één of twee keer per week. Maar dat waren dan ook gesprekken van meer dan een uur. Gesproken heeft ze hem niet meer, dat is er niet meer van gekomen. Maar hun online gesprekjes zijn haar zo dierbaar. Hij was er voor haar, wat

ze ook vroeg of zei. Maar nu zal hij haar nooit meer advies kunnen geven. Ze zal zich nooit meer in zijn armen kunnen verschuilen zoals vroeger. Ze had die kans zo graag weer willen hebben. Hoe fijn was het geweest om elkaar weer te ontmoeten, maar ook dat is er niet meer van gekomen. Robert heeft al die maanden de boot afgehouden en daar snapt ze nog steeds niets van. Of althans, van het hoe en wat snapt ze niets. Eerlijk is eerlijk: in het drukke leven dat ze nu heeft dat iedereen lijkt te hebben was het heel gemakkelijk om 's avonds op even op de bank te gaan zitten en zo contact te hebben via haar telefoon. Een afspraak maken was weer zoveel gedoe geweest. Toen het contact weer was opgebloeid was ze net begonnen bij haar nieuwe werkgever. Thuis moest er geklust worden. Kamer voor kamer veranderde ze naar haar stijl en smaak en dan bleef er weinig tijd over voor vrienden en uitgaan. Ze had het al zo druk. En ook Robert had die boot afgehouden. Ook hij had allerlei redenen gehad waarom het niet lukte om elkaar te zien. Nu snapt ze maar al te goed waarom, maar ze kan zich wel voor het hoofd slaan dat ze niet meer aangedrongen heeft elkaar weer te ontmoeten. Dat ze niet eerder bij zijn ouders op bezoek is geweest. Dan had ze het vast gehoord. Maar ze heeft dit verzaakt, zo voelt het.

O Robert, denkt ze vaak. Had ik maar geweten wat ik nu weet.

Dan was ik naar je toegestapt en had ik je die knuffel gegeven. Dan was ik nog in je armen gekropen en dan

had je me alles kunnen vertellen. Iets waar ze nu zo naar verlangt en ze vroeger zo graag deed.

Robert is dood. En o God, wat mist ze hem. Had ze het maar eerder geweten...

Iemand schuift aan bij haar tafeltje. Er zijn nog een aantal lege stoelen. Mensen die elkaar kennen gaan bij elkaar zitten. Zij is een vreemdeling in dit gezelschap, al kent ze enkele mensen van naam. De oude burens van haar ouders, familie van Robert en een paar van zijn vrienden. Toch heeft ze ervoor gekozen alleen te gaan zitten. Maar blijkbaar wil iemand haar toch spreken. Hilde herkent Roberts moeder, die ze altijd tante Selma noemde. Een lieve vrouw, altijd vriendelijk, altijd rustig. Een rots in de branding, denkt Hilde.

‘Je wist het niet, hè?’ vraagt tante Selma haar, terwijl ze Hilde zachtjes over haar haren strijkt.

Hilde schudt haar hoofd. Nee, ze heeft dit niet geweten. Ze heeft Robert jaren geleden voor het laatst gezien.

‘We hadden pas sinds kort weer contact via social media,’ legt ze haar onwetendheid uit.

Ze herinnert zich nog dat blij gevoel op het moment dat ze zijn vriendschapsverzoek op Facebook zag. Sindsdien hadden ze veel contact gehad. Helaas alleen online en niet telefonisch. Een persoonlijke ontmoeting kwam er dus nooit van. En zoals ze het nu ziet, weet ze dat hij dat waarschijnlijk bewust heeft afgehouden. Om

haar niet te laten schrikken. Dat hij zo ziek was, had hij niet verteld.

‘Hij heeft het nooit gezegd,’ stamelt ze en ze voelt een traan over haar wang lopen.

‘Hij wilde niet dat je het wist. Hij wilde niet dat je verdriet om hem zou hebben,’ vertelt tante Selma.

Hilde lacht cynisch. Typisch Robert. Altijd lief voor een ander. Terwijl hij het vroeger nooit makkelijk had gehad, vooral niet op school. Daar hadden ze veel over gesproken, online.

‘Robert wilde niet dat je wist dat hij ziek was en ging sterven. Hij was zo blij dat je eindelijk weer terug was in zijn leven, dat hij met jou kon praten op z’n computer, hoe dat ook heet... Dat jullie op zo’n manier konden praten, zoals jullie dat vroeger deden. Maar toen in het echt. Toen die computers nog niet bestonden. Hij vond het verschrikkelijk dat jouw huwelijk gestrand is en daar heeft hij het vaak met ons over gehad. Hij wilde zo graag dat je gelukkig was, dat hij dit voor je verzwegen heeft.’ Hilde moet hevig slikken. De lieverd... hij wilde dat ze gelukkig was. Dat is...